

Der var ildkamp i vores have i Vejle, indsendt af Niels-Jørgen Kruse, Fjordgade, Løgstør

Jeg synes, at det er et glimrende initiativ at opfordre "øjenvidner" til at give deres bidrag til hvorledes de oplevede besættelsen. Mit indslag er sikkert ikke særligt interessant, men jeg prøver alligevel:

Jeg er født i Vejle d. 5. april 1940 – altså 4 dage før tyskernes besættelse af Danmark. Min ringe alder til trods på det tidspunkt har jeg alligevel temmelig mange oplevelser i hukommelsen. Det skyldes sikkert, at jeg boede på en stærkt befærdet nord-sydgående færdselsåre i Vejle – Koldingvej. Det er naturligvis især det sidste halve år af besættelsen jeg husker. Huset mine forældre og jeg boede i var et muret hus med kælder – en afholdt købmandsfamilies sommerresidens i Vejle – Familien hed Christiansen. Til huset hørte en meget stor parklignende have der blev plejet af en gartner ved navn Jes. Som var det i går husker jeg at vi sammen med en familie, der boede i et lille gammelt hus lige op ad Koldingvej hørte budskabet om tyskernes kapitulation i deres illegale radio. Nogle græd, andre jublede, alle dansede – også mænd med mænd vel i mangel af kvinder - og råbte og skreg og det endte med at værten gik i kælderen og hentede en flaske dansk snaps som hurtigt fik ben at gå på. Tror, at den var gemt til lejligheden. Jeg forstod ikke ret meget dengang. Men der nåede efterfølgende at udspænde sig ret mange dramatiske hændelser i området hvor vi boede. Det skyldtes ikke mindst, at Vejles vartegn, den smukke gamle hvide vindmølle, lå på den modsatte side af vejen og var hovedkvarter for de danske frihedskæmpere i Vejle. Da de tilbageværende og nu kapitulerede tyske soldater ikke ville overgive sig til civile/frihedskæmpere tilspidsede situationen sig alvorligt. En overgang var der ildkamp imellem tyskere og frihedskæmpere i vores have. Det kom så vidt, at kuglerne bogstaveligt fløj om ørerne på os og min far beordrede os rådsnart ned i kælderen. Det viste sig at være en fornuftig beslutning, idet der efter bataljen var flere skudhuller i vinduerne i stueetagen. Tillige forsøgte frihedskæmperne at afvæbne en deling bevæbnede tyskere. De nægtede tillige, og trak alle deres håndgranater og bedyrede, at de ville kaste dem ned i Lille Bjerggade overfor! Så langt kom det heldigvis ikke. På grund af bensinmangel måtte en del af tyskerne under deres retræte lade nogle motorkøretøjer stå. Et af dem sprang de i luften ved at anbringe en håndgranat under den. I et andet tilfælde lod de en motorcykel af mærket Zündapp med sidevogn blive stående, og min far troede i sin naivitet, at han kunne fjerne den og beholde den. Den blev imidlertid få dage senere afhentet af frihedskæmperne. Ugerne efter kapitulationen passerede der dagligt en strøm af tyske soldater sydpå på vej mod deres fædreland, eller det der var tilbage. Vi beboere stod klar med rugbrødshumpler og vand til de mange hunde de havde med, og en ung genstridig tysk officer fik beboerne trukket ned af hesten, så den kunne komme en skadet menig tysk soldat tilgode. I optøget sås bl.a. en trækvogn påmalet ordlyden: Skive-Berlin! Og så et lille hop tilbage i kronologien. Da mine forældre og jeg i sensommeren 1944 var på cykeltur fra Vejle til Fyn skulle vi naturligvis over Lillebæltsbroen. Den var, som så meget andet, bevogtet af tyske soldater. En af de tyske vagter ville købe en is til mig, men jeg nægtede – Han var jo tysker, dem skulle jeg naturligvis hade, Imidlertid lagde mine forældre sig imellem og sagde, at jeg skulle sige tak til ispinden – en rund lyserød hindbærstang husker jeg tydeligt. Jo ser du, sagde de. Han er da godt nok tysker, men han har sikkert hverken forældre, søskende eller hjem at komme hjem til. Det har du! I dag har jeg ikke bedre venner end en tysk jævnaldrende familie, der bor i Sauerland – Tyskland!

M.v.h. N. J. Kruse, Fjordgade 6, Løgstør